

ת"פ 45052/09/14 - מדינת ישראל נגד ישראל יחזקאל

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 45052-09-14 מדינת ישראל נ' יחזקאל

בפני כבוד השופט אילן סלע
בעניין: מדינת ישראל

באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות ש"י
נגד
ישראל יחזקאל

המאשימה
הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד אבי בוזו

ב"כ הנאשם עו"ד גבי טרונשווילי

הנאשם

גזר דין

הכרעת הדין וטיעוני הצדדים

1. הנאשם הורשע לפי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (מספר עבירות).

2. לפי המתואר בכתב האישום, בתאריך 21.11.13 בשעות הערב אירח הנאשם בביתו שבמעלה אדומים את שני ונתי פרץ, אשר שכרו ממנו באותה עת יחידת דיור שהייתה חלק מביתו. בנוסף הוא אירח את אחיו של נתי, חנן פרץ ובת זוגו שקד. במהלך הערב הצטרף אליהם גם חברו טל דדון. בתום הערב, ולאחר שהאורחים התפזרו גילה הנאשם כי מכשיר הפלאפון שלו נעלם, והוא חשד כי אחד האורחים גנב אותו. הוא התקשר לכל אחד מאורחיו ובקש לדעת, האם הפלאפון שלו נמצא ברשותם ונענה בשלילה.

3. לפי כתב האישום, למחרת ביום 22.11.13 בסביבות השעה 13:00 התקשר הנאשם לנתי וביקש ממנו להגיע לתחנת המוניות שבבעלותו. כאשר נתי הגיע לתחנה, הנאשם אמר לו "שמע נתי, זה לא יגמר טוב, אני צריך את הפלאפון שלי, תארגנו לי את זה". נתי הבהיר לנאשם כי הם אינם יודעים היכן הפלאפון שלו. באותו מעמד שב הנאשם וחזר על האיום "שמע נתי, זה לא יגמר טוב" ולאחר מכן קבעו להיפגש בביתו של חנן. כאשר הגיע הנאשם לביתם של חנן ושקד הגיעו למקום גם שני ונתי. הנאשם נכנס לביתו של חנן, הרים קולו ואמר "זה לא יגמר טוב", הוציא מכיסו מספר שטרות כסף וקרע אותם לעיני הנוכחים, תוך שהוא אומר "שזה לא עניין של כסף ושהם ידברו עם טל ויארגנו לו את הפלאפון". מאוחר יותר באותו יום, הנאשם פגש את שני ונתי בגינת ביתם ואמר להם כי יש להם שתי ברירות: להחזיר לו את הפלאפון עד מוצאי שבת או לשלם לו כל אחד 300 ₪ לרכישת פלאפון חדש.

4. במוצאי השבת, 23.11.13, הגיעו חנן ושקד לביתם של שני ונתי, שם גם נכחה נטלי לוי חברתה של שני. הנאשם אסף את טל ממסיבה בה נכחו יחדיו והגיעו יחד לביתם של שני ונתי. הנאשם הכריז שם "הבאתי את טל, לא מעניין אותי שום דבר, אחד מכם גנב לי את הפלאפון. נתתי לכם את כל השבת להחזיר לי אותו, ולא החזרתם אותו. אם לא תחזירו אותו עד יום ראשון בשעה 11:00 אני אפגע בכם".

5. נתבקש והוגש תסקיר שירות המבחן במסגרתו נסקרו קורות חייו של הנאשם, בן צעיר בין תשעה אחים. כיום בעל חברת מוניות. קצינת המבחן ציינה כי הנאשם קיבל על עצמו אחריות למעשים בהם הורשע הביע חרטה עליהם ומלווה אותו תחושת בושה בגינם. הוא הסביר כי חש תסכול רב מגניבת הטלפון אשר הכיל צילומים אחרונים של אמו ושל אחותו הבכורה שנפטרו לבית עולמן בסמיכות. כן ציינה קצינת המבחן את התרשמותה כי ההליך המשפטי גרם לנאשם לזעזוע קשה והיא באה בהמלצה לביטול הרשעתו של הנאשם והשתת עונש של"צ בהיקף של 180 שעות.

6. ב"כ המאשימה בטיעוניה הצביעה על חומרת העבירה שעבר הנאשם, אשר נועדה להגן על שלוות נפשו, על בטחונו ועל חירות פעולתו של הפרט. במקרה זה, הנאשם איים מספר פעמים במועדים שונים, על אנשים שונים מתוך כוונה להפחידם. חשדו כי הם נטלו את הפלאפון שלו אין בו כדי להצדיק את מעשיו. לדבריה, אין מקום לבטל את הרשעת הנאשם, שכן לא מתקיימים הכללים הקבועים בפסיקה להצדקת החריגה מהכלל. במקרה זה אין מדובר באירוע יחיד של איום ביחס לאדם אחד, כי אם במספר אירועים והשמעת איומים כנגד מספר אנשים, ובנסיבות אלו האינטרס הציבורי אינו מאפשר להימנע מהרשעה. בד בבד, הנאשם לא הצביע על נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו כתוצאה מההרשעה. באשר לעונש טענה ב"כ המאשימה למתחם הנע בין מאסר על תנאי למאסר קצר של מספר חודשים. היא ציינה כי כפי שעולה מהתסקיר, הנאשם סרב להשתתף בתכנית טיפולית ולכן לדבריה העונש שיש להשית בהליך זה הוא של"צ בהיקף שהמליץ שירות המבחן, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי כספי למתלוננים.

7. מנגד ב"כ הנאשם טען כי מדובר באירוע חריג וחד פעמי ויש לתת את הדעת למכלול הנסיבות. לדבריו, הנאשם היה חבר קרוב של המתלוננים שהתארחו בביתו, ומעשיו של הנאשם היו תוצאה של מצוקה גדולה שחש שעה שהתברר לו שהפלאפון שלו נגנב, ונוכח הרגישות לתמונות אמו ואחותו כמו גם מידע עסקי שהיו בו. הנאשם בן 40, כשל לראשונה בחייו, בשעת מצוקה, וגם זאת אך בלשונו. הוא הודה ונטל אחריות מלאה על כל מעשיו. בנסיבות אלו האינטרס הציבורי לא יפגע מאי הרשעת הנאשם. מנגד, יש סיכוי שההרשעה תפגע באפשרויות התעסוקה של הנאשם, העוסק במתן שירות לציבור. הוא ביקש אפוא, לאמץ את המלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעת הנאשם והשית עליו עונש של"צ בלבד.

8. הנאשם ביקש להשמיע בפיו בפני בית המשפט את התנצלותו על מעשיו.

דין והכרעה

9. עבירת האיומים נועדה להגן על שלום האדם וגופו, על בטחונו ושלותו. השימוש באיומים כלפי אדם פוגע גם ברגשותיו ובכבודו של האדם כאדם. ניתן אפוא, להניח שהמתלוננים חוו תחושות קשות נוכח האיומים ושלוותם נפגעה. עם זאת, מדובר בפגיעה לתקופה קצרה ובאיומים שבתוכנם אינם ברף החמור. במחלוקת שנפלה בין ב"כ הצדדים, דעתי כדעת ב"כ הנאשם שיש לראות את נסיבות האירוע בגינו הורשע הנאשם כפי שעולה מכתב האישום כאירוע אחד כולל. מדובר באירוע שהחל והסתיים בתוך 36 שעות כנגד מספר אנשים בגין אותו חשד. כפי שנלמד מדברי ב"כ הנאשם, המתלוננים היו חבריו של הנאשם עובר לאירוע (וכך גם עולה מכתב האישום) וכיום הם השלימו ביניהם. בד בבד, יש לזכור כי מדובר באירוע יחיד בחייו של הנאשם, שיצא לפועל בנסיבות בהן נגנב ממנו מכשיר הטלפון הנייד שלו בו היו תמונות של אמו ואחותו שנפטרו לבית עולמן, ואף שאין בכך כדי להצדיק במאומה את הדרך בה נקט הנאשם שלא הצליח לשלוט ולרסן את עצמו, יש בכך כדי להעמיד את האירוע מבחינתו של הנאשם באור חמור פחות במידת מה.

10. לאחר שנתתי דעתי לערך המוגן שנפגע בנסיבות המקרה, ולאחר בחינת הפסיקה הנוהגת במקרים מעין אלו, אני סבור כי מתחם הענישה ההולם נע בין עונש של מאסר על תנאי שלצדו עונשים נלווים ועד מאסר בפועל לחודשים בודדים בלבד, כשבמקרה זה, נוכח העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי, הודה והביע חרטה, יש להציבו ברף התחתון של המתחם.

ובאשר להרשעת הנאשם.

11. אכן, ככלל, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם. "שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו" (ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)); רע"פ 1666/05 **סטבסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.03.05)). עם זאת, המחוקק, בסעיף 71א(ב) לחוק, הסמיך את בית המשפט להימנע מהרשעתו של מי שהודה בביצוע עבירה, אם הוא משוכנע, שראוי במקרה מסוים להתחשב בנאשם ולהימנע מהרשעה. ההלכה היא, כי הימנעות מהרשעה תתאפשר רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן לא מתקיים יחס סביר בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי וחומרתה של העבירה ((ראו למשל: ע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.11.14); ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.07)).

12. בעניין **כתב** (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 342, 337 (1997)) נקבעו שני תנאים מצטברים שבהתקיימותם ניתן להימנע מהרשעת נאשם שאשמתו הוכחה: סוג העבירה המיוחסת לנאשם היא כזו המאפשרת בנסיבות המקרה להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים; והשאלה האם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם שאינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית שזו תניב (ראו: רע"פ 5115/13 **שרון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.09.13); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** (פורסם בנבו, 23.07.09); ע"פ 8528/12 **צפורה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 3.03.13)). מדובר באיזון בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, היינו, מיצוי ההליך הפלילי בכדי להשיג הרתעה, מניעה ואכיפה שוויונית של החוק, תוך מתן תשומת לב לחומרת העבירה, אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, ביניהן, טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה, כשלעניין זה, יש לבחון גם את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של

הנאשם ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי (ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3), 685 (2000); ע"פ 9893/06 בעניין **לאופר**).

13. אכן, במקרה זה לא הוכחה פגיעה קונקרטית בפרנסתו של הנאשם, אך יש יסוד לסברת בא-כוחו כי בנסיבותיו של הנאשם, גילו, כיום בן 40, ועבודתו כמנהל חברת מוניות, אפשר שתהיה בהרשעתו אפשרות של ממש לפגיעה בתעסוקתו בעתיד. לצד זאת יש לזכור כי מדובר בנאשם שמעד פעם אחת, באירוע שאמנם נמשך מספר שעות וכנגד מספר אנשים, אך כאמור יש לראותו במסגרת כוללת אחת. העובדה כי האיומים הושמעו כלפי קבוצה, יש בה במידת מה כדי להפחית מחומרת פגיעתם במתלוננים. אכן, לא ניתן להקל ראש בעבירת האיומים, אשר המחוקק קבע לצדה עונש מאסר של עד 3 שנים, ואולם אין מדובר בדפוס פעולה כרוני כי אם באירוע חד פעמי, בעבירה שנעשתה באמצעות מילים שלא גלשו למעשים. אין מדובר באיומים ברף העליון, והסבירות שהמקרה יחזור וישנה נמוכה. הנאשם הודה בטרם שמיעת הוכחות, לקח אחריות על המעשה, הפנים את חומרתו והביע חרטה. כאמור, גם התרשמות קצינת המבחן הייתה כי הוא הפנים את חומרת מעשיו וההליך המשפטי גרם לו זעזוע קשה ופעל את פעולתו לטובה.

14. שיקול השיקום במקרה זה של נאשם נעדר עבר פלילי המנהל ככלל אורח חיים נורמטיבי הוא ליתן לו, נוכח הבעת החרטה והשפעת קיומו של ההליך המשפטי כגורם מעצב, להמשיך לנהל אורח חיים נורמטיבי מבלי שעננת ההרשעה תרחף מעליו. בנסיבות אלו, שיקולי השיקום גוברים על האינטרס הציבורי שבהרשעת הנאשם. על כן אני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם.

15. נוכח כל האמור לעיל, אני סבור שהעונש ההולם במקרה זה תואם את המלצת שירות המבחן, ואני משית על הנאשם עונש של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 180 שעות, כפי שיתווה שירות המבחן בתכנית שתוגש לבית המשפט בתוך 30 יום.

כמו כן, הנאשם יחתום על התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לעבור על העבירה בה הורשע תוך שנה מהיום. לא יחתום הנאשם על התחייבות זו בתוך 7 ימים, הוא ייאסר למשך 10 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו טבת תשע"ז, 24 ינואר 2017, במעמד המתייצבים.